

S anyánkat, azt az édes, jó anyát,
 Ó, Pistikám, szeresd, tiszteld, imádd,
 Mi ő nekünk, azt el nem mondhatom,
 Mert nincs rá szó, nincs rá fogalom,
 De megmutatná a nagy veszteség,
 Ha elszólítná tőlünk őt az ég.

Az édesanya alakja lebegett legnagyobb költőink, művészeink előtt, amikor életük legnagyobb alkotását megcsinálták. A költők legszebb verseiket áldozták Édesanyjuknak. A festők legszebben az édesanyjukat örökítették meg s nincs az a legkisebb ember, aki nem szeretné, ha valamilyen módon megörökíthetné azt, akinek életét köszöni, akitől — a jó Istenen kívül legtöbbet kapott — valamilyen formában meghálálhatná jóságát, szeretetét.

De nincs arra szó, nincs olyan szép vers, amely hűen ki tudná fejezni azt a szeretetet, amelyet édesanyánk velünk szemben érez.

Ugy érezzük, a mi nyelvünk is dadog, nem találjuk a szavakat, amikor most nekik, a magyar édesanyáknak akarjuk nagy szeretetünk, örök hálánkat kifejeznünk! Mert márthatnánk tollunk a szívünkbe, még a saját vérünkkel sem tudnánk leírni azt az igazi köszönetet, amivel tartozunk nekik: édesanyáknak.

Azt kívánjuk tehát: Áldja meg az Isten mind a két kezével a magyar édesanyákat!

ÉDESANYÁM.

A szava lány zene, mely elkísér
 Az élet-úton: szent harmonia
 A kalmárvilág zavaros zajában.
 A szeme rajtam, bárhová megyek,
 Édes sugára mindig haza-köt,
 Mint láthatatlan erős kötelék.
 A karja párna, meleg és puha,
 A karja bástya: erős menedék.
 A keze selyme, ha megsímogat,
 A gond felhőit messze kergeti
 Viharban edzett büszke homlokomról
 És dolgos ujja nékem szent iránytű,
 Isten ujjának mása. Megmutatja,
 Hogy merre menjek, hol ragyog a cél
 És hol vár rám a boldogság szigetje,
 S a szíve fészek: a jóság pihéje
 Teszi meleggé. Édes csoda-fészek,
 Álmodlakása, vágy pihentetője.

Belőle szállnak messze néma vágyak,
 Benne születnek anyám álmai,
 S a féltő gond is onnan indul el,
 Mely körülölel engem s elkísér
 A rögök útján, tövisek között
 A szenvedélyek vulkán-talaján;
 Örvények szélén örködik felettem;
 Csatára kél az ördöggel miattam.
 Az anyám szíve az én otthonom.
 És minden út, mely el-felé vezet,
 Minden bolyongás, minden szárnyalás,
 Távoli célok lázas kergetése
 Ide hull vissza: itt a pihenés!
 Anyám, szavad zenéjét szomjazom,
 A szemed kössön édes otthonomhoz,
 Karom bástyája védjen a gonosztól,
 Jóságod napja melegítsen át,
 Hogy elviseljem a hideg világot!

Radványi Kálmán.

A magyar nyelv védelmében.

Veszedelem fenyegeti édes anyanyelvünket! Éppen ezért használjunk fel minden alkalmat arra, hogy írtsuk egyrészt az idegen szavakat (ha azok fölöslegesek és jó magyar szavakkal helyettesíthetők) s mutassunk a gyermekeknek sok-sok jó, szép magyar szót és kifejezést költőink, íróink arravaló műveiben!

Ábrányi Emil alábbi verse azt szedi sorra, amit a magyar nyelv erővel és szépen tud kifejezni, és megjelöli azt is, ami ennek a kifejezésnek szépséget ad.

(Szómagyarázat: Pöröly: kalapács; Ciklop: a görög mesék óriása. Ne bántsd a magyart! Zrinyi Miklósnak, a költőnek, volt jelmondata.)

A MAGYAR NYELV.

Ó szép magyar nyelv! Aki egyszer téged
 Ajkára vőn, többé nem dobhat el;
 Szentség gyanánt hogy befogadja éked,
 Őrző oltárrá válik a kebel.

Gyöngéd vagy és lágy, mint mennybolti kék,
 S dörögni úgy tudsz, mint villámos ég.
 Minden, mi fejben vagy szívben fakad,
 Tőled nyer pompát, színdús szavakat;
 Nagy eszme, érzés oly ragyogva hord,
 Mint egy király az ünneplő bibort.